

Lønningsforhold er ordnede langt tidligere, og desuden gør den Omstændighed, at der er foretaget saa overordentlig store Besparelser af den nuværende Inspektør, det rimeligt at gaa til nogen Forbedring af de her omhandlede Tjenestemænds Lønninger. Jeg skal hermed meget anbefale dette Lovforslag til Tingets Velvillie.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 187 af 9. Juni 1916 om Fastsættelse af Husleje*. Den nugældende Lov udløber samme Dag, som Moratorieloven udløber for Grundejerne, nemlig 31. December 1916, og der vil altsaa blive Spørgsmaal om denne Lovs Forlængelse i revideret Skikkelse. Indenrigsministeriet har derfor den 17. Oktober anmodet alle Kommunalbestyrelser om at meddele, i hvilke Kommuner der er nedsat Huslejenævn, hvorledes disses Virksomhed har været, og om man med Hensyn til Lovens Forlængelse og Ønskeligheden af eventuelle Ændringer har noget at bemærke. Der er imidlertid et særligt Forhold, som ønskeliggør en hurtigere Afgørelse end den, som den almindelige Revision af Loven muliggør. Indkomne Oplysninger har gjort det klart for Ministeriet, at der er et Spørgsmaal, som maa løses snarest muligt. Fra 8 af de 9 Formænd for Huslejenævnene i København er der den 30. Oktober indkommet en Skrivelse om Lovens Virkning i København, og denne Skrivelse gaar i Kortheit ud paa, at den Beskyttelse, Loven yder Lejerne mod Opsigelse, er aldeles utilstrækkelig. Det fremgaar af Skrivelsen, at Ejerne i adskillige Tilfælde før Sagens Indbringelse for Nævnet har opsagt Lejerne, fordi disse ikke vilde gaa ind paa Kravet om en Lejeforhøjelse, og Nævnet har da været nødt til at meddele Lejerne, at det ikke har Myndighed til at annullere Opsigelsen. Det har ikke haft andet Middel til at beskytte Lejerne end at gøre Ejeren opmærksom paa Bestemmelsen i § 7 om, at han i saadanne Tilfælde ikke kan forhøje Lejen for den nye Lejer uden Samtykke.

Dernæst paapeges det, at den Sikkerhed mod Opsigelse i Tilfælde af Kendelse fra Nævnet, som findes i Loven, og som kun gælder Tiden indtil den første Flyttedag, der falder mindst 6 Maaneder efter Indankning for Nævnet, er utilstrækkelig. I saa Henseende falder Nævnets Skøn sammen med et fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse enstemmig indsendt

Andragende. Nævnsformændene udtaler, at kun et ringe Mindretal af Lejerne har under den gældende Lov turdet modsætte sig Ejernes Krav om højere Leje, idet de ikke har villet udsætte sig for at blive opsagt til April Flyttedag 1917 — for Tiden vil det først kunne være til Oktober Flyttedag 1917, men paa det Tidspunkt, der her var Tale om, var det altsaa til April Flyttedag, man kunde vente sig Opsigelse —, og der siges derfor, at det utvivlsomt er en væsentlig Grund til, at der til Nævnet kun er indkommet faa Sager efter Huslejelovens § 4, som gælder de større Lejligheder, og at af Sager efter § 5 — de, der gælder de smaa Lejligheder; — har kun faa Procent af Lejerne protesteret imod den af Ejerne ønskede Forhøjelse. I mange Tilfælde har Lejerne i de Erklæringer, Nævnene har indhentet, ligefrem udtalt, at de under den herskende Bolignød ikke tør modsætte sig Ejernes Krav. Nævnenes Formænd siger derfor, at „Følgen af denne Situation er blevet, at Nævnenes Virksomhed i det langt overvejende Flertal af de Tilfælde, der er forelagte dem i Henhold til § 5“ — om smaa Lejligheder — „har maattet indskrænke sig til rent mekanisk at meddele Samtykke til den begærede Forhøjelse“. Dette, mener man, viser, at Lovens Forudsætning om, at Lejerne frit kan vælge, om de vil indvilge i Lejeforhøjelsen eller protestere imod den, under Bolignødens Tryk har vist sig ganske urigtig, og man kommer til den Konklusion, at Loven paa dette Punkt overhovedet har været mere til Skade end til Gavn, fordi den har givet Husejerne Ret til en Godkendelse af den forlangte Leje, selv om denne i Virkeligheden er ubillig, og denne Godkendelse faar Virkning ved ethvert nyt Lejemaal af den paagældende Lejlighed, og deraf drager man den Slutning, at hvis man ikke vil gaa til en Ophævelse af Loven, hvilket man paa ingen Maade tør tilraade, vil det være paatrængende nødvendigt at søge at faa Loven ændret saaledes, at den giver Lejerne virksom Beskyttelse mod Opsigelse, og man skønner ikke rettere, end at denne Ændring bør gaa ud paa, „at enhver efter en vis Dato — maaske rettest Forelæggelsesdagen for det eventuelle Lovforslag — givne Opsigelse skal forelægges vedkommende Huslejenævn til Godkendelse“.

Dette Andragende er underskrevet af de 8 Formænd for Huslejenævnene. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, udnævnes disse i København af Overret-